

Великдень свирва съ крушево листо въ уста. Долетява единъ гължбъ. Кацва на рамото му.

— Вземи счупеното яйце. Издигни се и го потопи въ слънцето.

Чува се размаха на крилата. Гължбътъ отлита нагоре. Става малъкъ като просено зърно. После и просеното зърно става синьо и се разтопява въ слънчевата усмивка на небето.

Детето гледа очудено. Човъкътъ съ бѣлия конь го нѣма вече при него. Той лети надъ ливадитъ като пролѣтенъ вѣтъръ. На мѣстото, издълбано отъ едната подкова на коня, пада златенъ камъкъ. Детето се навежда. Не! това не е камъкъ — това е неговото яйце, станало здраво и силно.

— Де да видимъ, кой ще победи. Хей, Нягуле, мисли му ти, мисли! — чуруликать детскитъ устни.

„Мойто
червено
яйце
е бораць.

Бораць
ще съмъ азъ
катъ него — юнакъ!“

Отъ зеленитъ клони на крушата се обади кукувицата:

— Дайте ми червено яйце, искамъ и азъ да се чукамъ!

Великдень обикаля селата и долините. Нивитъ люлѣятъ житени люлки и тихо пѣятъ.

— Ку-ку! Ку-ку!

Богданъ Овесянинъ

СЪЯЧЪ

Съсъ кринче крачи по браздитъ
сѣячъ и сѣе изморенъ,
надежда блика му въ гърдитъ
и вижда утрешния день,

когато туй посѣто жито
съсъ трудъ вѣвъ майката земя,
ще сбира соковетъ скрити
подъ слънчевата топлина. —

Когато нивитъ зелени,
отъ росни капки ще блестятъ,
когато нѣжно разлюлѣни
отъ вѣтъръ тихо ще шумятъ...

А тамъ по синуритъ тучни,
ще цѣвне огнениятъ макъ,
и вѣвъ лазура пѣсенъ звучна,
ще лѣе чучулига пакъ...

Когато кротко ще се свеждатъ
узрѣли, златни класове...
Жетварки пѣсни ще нареждатъ
и ще размахватъ сърпове...

Съсъ кринче крачки и засѣва,
селяка жито — златенъ даръ,
а въ погледа му затрептява
на есенъ пълния хамбаръ!

Василь Дунавски